

Η νεκρική σιγή του 'Ονειροπόλου της Δόξης μη δημοσιεύσαντος, πρὸς συγκάλυψιν γυναιότητος του, κατάλογο υποστηρίζοντων αὐτόν, διετράνωσε τίς θέλει νικήσει ἐν Δημοφιλίᾳ. Ὅμως, ἵνα ἐκλίπη καὶ τὸ ἔσχατον ἰχνάριον ἀμφιβολίας, διακηρύττοντες ὅτι χάριν τοῦ ἀνεφίχτου κάλλους τῶν ἀπαρτιζόντων αὐτόν ψευδώνυμων, θέλει ἐπικρατήσει ἅπας ἀνεξαιρέτως ὁ ἡμέτερος συνδυασμὸς καὶ οὐδὲ ἀπολύτως τῶν ἀκαλαισθητῶν ἀντιπάλων θέλει διασωθῆ, καταθέτομεν τῇ «Διαπλάσει» δραμὰς ἑκατόν, προκαλοῦντες πάντα ἀντιφρονούντα, ἂν ὑπάρχη, νὰ στοιχηματίσῃ περὶ τοῦ ἐναντίου. Οἱ ἀποδεχόμενοι γνωστοποιεσάτωσαν τοῦτο δι' ἀγγελίας, προκατάλλοντας ἅμα τῇ «Διαπλάσει» οὐδὲ ποτε ποσὸν βούλονται, μέχρι τοῦ ὕψ' ἡμῶν καταθετομένου. Ταῦτα χάριν τῶν ἐπιδιωκόντων βραβεῖον ψηφίζοντος. — Λάτρης τοῦ 'Απίρου, Ὑμνος τῆς 'Ελευθερίας. (Η, 53)

ΥΠΕΡΠΑΤΡΙΔΙΚΟΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

ΟΝΕΙΡΟΠΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ	Ἀθηνῶν
ΕΝΩΣΙΣ Η ΘΑΝΑΤΟΣ	Χανίων
ΑΓΓΕΛΟΣ ΤΗΣ ΕΑΠΙΔΟΣ	Μεσολογγίου
ΔΙΑΠΛΑΣΤΗΣ	Ἀθηνῶν
ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΦΙΛΟΤΙΜΟ	Ἀλεξανδρείας
ΚΥΑΝΟΛΕΥΚΟΝ ΛΑΒΑΡΟΝ	Δημητσάνης
ΕΘΝΟΜΑΡΤΥΣ	Ἀθηνῶν
ΝΑΥΤΟΠΛΑΣΤΗΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ	Μαυθιῆς
ΓΑΥΚΕΙΑ ΠΑΤΡΙΔΑ	Ἀθηνῶν
ΑΝΘΙΣΤΙΑΤΙΚΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙ	Ἀθηνῶν

(Η, 50)

Οἱ ἄσπρο στὸ ὑπέροχον ψευδώνυμον 'Εθνικὸν Ἰδεώδες. — Μαμαραμμένη Βασιλῆς.

ΖΗΤΩ Ο ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἀγαπητοὶ Συνάδελφοι

Ἐπιθυμοῦντες νὰ συντελέσωμεν, κατὰ τὸ δυνατόν, εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ καλλιλογικοῦ τοῦ Δημοφιλίσματος σκοποῦ δηλοῦμεν ἐπίσημως οἱ υπογεγραμμένοι διακρίσει δεκαεξὶ ὅτι θέλομεν ἀσπρίσι πάντες πανηγυρικῶς τὰ ἀνάπλα νοημάτων ὑψηλῶν καὶ παραστάσεων ποιητικῶν κάτῳ ψευδώνυμα, ἅπερ, ἐν πλήρει πεποιθῆσαι ὅτι θέλουσιν ἀποτελέσει τὸ πρότυπον **ψηφοδέλιον**, ἀναγράφον ἐνταῦθα, οὕτως ὥστε πᾶς ἐπιδιωκὼν βραβεῖον ψηφίζοντων, τὴν τάξιν αὐτῶν μόνον μεταβάλλων, κατὰ τὴν καλαισθησίαν του, νὰ ἐπιτύχη ἀκριβῶς τὸ πρότυπον.

Τὰ ἐπαξίως τῆς ἐξαιρετικῆς ωραιότητος αὐτῶν υποστηρικθῆσάμενα ψευδώνυμα εἰσονται τάδε :

- ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
- ΕΘΝΙΚΟΝ ΙΑΕΩΔΕΣ
- ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ Η ΘΑΝΑΤΟΣ
- ΕΥΓΕΝΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΕΙΑ
- ΔΕΥΚΟΚΥΜΑΝΤΟΣ ΔΙΓΓΑΛΟΣ
- ΑΦΡΟΚΡΙΝΟ
- ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙ
- ΥΠΕΡ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
- ΕΛΛΗΝΟΠΛΑΣ

Ἀναγράφοντες ὡς ὕψ' ἡμῶν υποστηρικθῆσάμενα ἑνὲα ψευδώνυμα, καλῶσον σεβόμενοι τὴν πανηγυρικῶς ἐκδηλωθεῖσαν θέλησιν παλ-

λῶν ἀνεξαρτήτων ψηφοφόρων, θέλομεν συμπληρώσει τὴν ὑπολειπομένην θέσιν τῶν ἡμετέρων ψηφοδελτίων ψηφίζοντες τὸ ὕψ' πάσαι ἐποψὴν ἀνάξιον τῶν ἀνωτέρω ψευδώνυμων

ΔΙΚΗΓΟΡΟΣ ΤΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ἐπιβάλλεται παντὶ κεκτημένῳ τὴν ἀξίαν τοῦ καλοῦ τὸ ἄσπρισμα πάντων ἀνεξαιρέτως τῶν ἀνωτέρω δεκά ὑπέροχων ψευδώνυμων, ἅπερ ὑποδεικνύομεν, οὐδαμῶς ἀξιοῦντες, ὅπως ἐπιβάλλομεν τὴν θέλησιν ἡμῶν, ἀλλ' ἁπλῶς ἵνα καταμύθωσι καὶ οἱ ἄλλοι ἐκλογεῖς τίνα ψευδώνυμα θέλει ἀσπρίσει τὸ ἥμισυ τῶν ψηφοφόρων, τοιοῦτοτρόπως δέ, ἀσπρίζοντες καὶ οὗτοι ταῦτα, μὴ παρασθῶνται ὑπὸ τῶν παραπλανητικῶν ἰκεσιῶν ἐνίων ἀκαλαισθητῶν, ἐκ κενοδοξίας καὶ ἄνευ ὑψηλοτέρου ἐλατηρίου οὐρεοπολοῦντων τὴν δόξαν τῆς βραβεύσεως καὶ ματαιοῦντων διὰ τῆς τοιαύτης διαγωγῆς τῶν τῶν καλαισθητικῶν τοῦ Δημοφιλίσματος σκοπῶν.

ΛΑΤΡΗΣ ΤΟΥ ΑΠΙΡΟΥ ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ἀγριοπεριστερο, Αἰεὺς, Αἰθερία Ψυχῇ, Αἰμιλία Εἰσαρμένη, Ἀκομανίς, Ἀλκηστίς, Ἀμαζών, Ἀνακατοσοῦρα, Ἀνδρομάχη, Ἀνεμοστρόβιλος, Ἀνθισμένη, Ἀμυγδαλιά, Ἀνεμόμυλος, Ἀνθος τῆς Δόξης, Ἀνθος τῶν Λειμώνων, Ἀνθούσα Νεότης, Ἀννίβας Καρχηδόνης, Ἀνόητο Κορίτσι, Ἀντιγόνη, Ἀντιοχίς, Ἀποθηκάριος, Ἀπόλλων, Ἀργεῖος Ἐρμῆς, Ἀργυροτόμος Ἀπόλλων, Ἀριελ, Ἀριστοκράτης, Ἀριστοῦχος Ἀρσακείας, Ἀρχιναύαρχος Ἐυρυβάδης, Ἀρχοντοχωριάτης, Ἀστροπόνητος, Ἀστὸν τῆς Αὔγης, Ἀτρεὺς, Ἀτρόμητος Λέων, Αὐτόνομος, Βάκχη, Βαρδαλαμπόμπας, Βασιλεὺς τῶν Κυμάτων, Βασιλεὺς τῶν Χρυσανθέμων, Βιβλιοθηκάριος, Βλαχοδήμαρχος, Βοιηθίς, Βοσκοπούλα, Βουλγαροκτόνος, Γαλανομάτα, Γαριβάδης, Γενναία Καρδία, Γεροντοπαλληκάρο, Γοργοπόταμος, Δάμων, Δεκαπενταετής Διδάσκαλος, Διαβολάκος, Διάβολος Ἐσπερινός, Δόξα, Δούμισσα τῶν Σαλώνων, Ἐκάβη, Ἐλένη, Ἐλενίτσα, Ἑλληνική Αἴγλη, Ἑλληνική Γλῶσσα, Ἑλληνίς, Ἑλλην Μετανάστης, Ἑλλητοσύμφωνον, Ἑμπνευσμένη Καλλιτέχνης, Ἐνδοξός Ἑλλάς, Ἐνοσίχθων Ποσειδῶν, Ἐξέδρα τοῦ Φαλήρου, Ἐξηνταβελόνης, Ἐρνάνης, Ἐσπερία Αἶρα, Εὐγενές Ἰδανικόν, Εὐγενής Φυσιονομία, Εὐέλπις Μακεδὼν, Εὐφύ Μέντοπον, Ζήνων Κιτιεύς, Ζήτω ἡ Ἐνωσις, Ζουλοῦ, Ζουρλομανδύας, Ἡλέκτρα, Ἡλιος τῆς Ἐλευθερίας, Ἡρακλείδης, Ἡρακλῆς Μαινόμενος, Θαιμαστής Ἠρόδων, Θεμιστοκλής, Θησεύς, Ἰανός, Ἰδεώδης Καλλιὼν, Ἰδιότροπος Εανφούλα, Ἰκέτις, Ἰνδικὸς Λοιτὸς, Ἰοστεφές Ἄστν, Ἰοχάειρα, Ἰπποκένταυρος, Ἰπλόλυτος, Ἰσημῆ, Ἰφιγένεια ἐν Αἰδίδι, Ἰφιγένεια ἐν Ταύροις, Ἴων, Καβαλλερία Ρουστικιάνα, Καραιοσακισμένος, Καρδία Μουσική, Καρολομάγνος, Καρπουζόφλουδα, Καταλαβαρδίνκος, Κεχροπῆς, Κίρκη, Κοινοκτημοσύνη, Κοκκινোসκουφίτσα, Κολοκυθόπορος, Κόμησα τῆς Φουλλανδίας, Κομποδοροῦσα, Κόρη τῶν Κυμάτων, Κορδόναρος, Κορδοναροῦμαρος, Κοσμοχάλασις, Κοκκινωροθερμμένη, Κουτσοφλέβαρος, Κουφιοκεφαλίσκος, Κρητικὴ Ἐλίς, Κρητικοπούλα, Κρηφοδαχονιάρα, Κύκλωψ, Κυριακὸν Ἄνθος, Κύριδος Ἔργος, Λαρνακιώτης, Λάτρης τῆς Φύσεως, Λεῖριον, Λεοντοκαρδοπαλληκάρο, Λεπτοκαμωμένη, Λεσβιακὸν Ἄνθος, Λευκὴ Φουστάνελλα, Λυσιδέυς, Λωτοφάγος, Μαγεμένη Ἀροστολασία, Μαραμμένη Καμέλια, Μαραμμένη Νεότης, Μέλλων Γεωπόνος, Μήδεια, Μικρὸς Κύπριος, Μισοκακόμοιρος, Μοῦσα Πιερίς, Μουσική τῆς Ἀπόλλων, Μπουλιάνκος, Ναξιῶτικη Μυζήθρα,

Ναυαγὸς τοῦ Φαλήρου, Ναύαρχος Νέλσον, Ναυτοπαις τῆς Νίκης, Νεφελοκοκκιγία, Νίκη, Νικολάου, Σανθὴ Μουσμῆ, Σανθὸ Διαβολάκι, Σανθομαλλοῦσα, Σεκουταριένος, Σενιτευμένη Σιναπίς, Σενιτευμένο Ἑλληνόπουλο, Ὅσας ἐν Ἐρμῆ, Ὄδοντογλυφίς, Οἰνής, Ὀνειρον τῆς Κίρκης, Ὀρέστης, Παιονίς, Πανδιονίς, Παρτινέβελος, Παταράς, Περιστεράκι Ἰθάκης, Περασεύς, Πιθηκάνθρωπος, Ποδόκης, Ἀχιλλεύς, Ποιμενίς Μυρτῶ, Πολυθέλητρος Νεότης, Ποντικότρυπα, Προσφιλις Ἀνάμνησις, Πρωταγωνίστρια, Πρωτεύς, Πτωχὴ Καλύβη, Πυγολαμίς, Πυλάδης, Πυραλίς, Ρήσος, Ροδιά, Σαλμανασσάρ, Σαρανταπενταετηρίχης, Σαρανταδοροῦσα, Σθενέβια, Σπάρτο Μονάχο, Σταλακτίτης, Σταυρὸς ἡ Νίκη, Ταπεινὸς Μενεξῆς, Τουρκοῦφρυσσα, Τριγγάνα, Τριφοπούλι, Τρεμοσβῆτον Ἀστέρη, Τρεχογυρευόπουλος, Τρισένδοξος Κρήτη, Τρισκατάρατος, Τρωάς, Τυρταῖος, Φιλελεύθερος, Φίλη τῶν Ἀνθέων, Φιλομήλα, Φοῖνισσα, Φουκουσίμας, Φουσκοθαλασσιά, Φραγκοστάφυλος, Φωνηεντόλιπον, Χάμικω, Χιονισμένη Περιστερά, Χρυσόμαλλος Πειρατής, Χρυσοπτερυγὸν Ὀνειρον, Ψευδωνυμότηρας, Ψηλοκαπελαδοῦρα, Ψωμάκι, Ὠραία Ἀπειρανθός, Ὠρίων. [Η-52].

ΙΑΠΩΝΙΚΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Ἀποφασίζοντες περὶ τὰς φαινομενικῶς δηλώσεως... δημοσιεύομεν ἀπλῶς ψευδώνυμα ὑποψηφίων «Ἰαπωνικῶν ἡμμάτων», ζητοῦντες δικαιοῦτα ὕψους καλαισθητῶν συναδέλφων.

1. ΖΗΤΩ Η ΕΛΛΑΣ
2. ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ ΕΛΛΗΝ
3. ΗΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ
4. ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΨΥΧΗΣ
5. ΜΕΓΑΛΗ ΙΔΕΑ
6. ΕΘΝΙΚΗ ΣΗΜΑΙΑ
7. ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΕΙΦΟΣ
8. ΟΛΟΣ ΤΗΣ ΔΟΞΗΣ
9. ΥΠΕΡΦΑΝΟΣ ΕΛΛΗΝΙΣ
10. ΧΡΥΣΟΚΟΜΟΣ ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ

Ἀρχηγός: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑΝΕΛΛΑ

Παναγιωτισμός!!! Ψηφίστε ὅλοι κορδὸνι τὸν «δεκά Ἰαπωνέζον». Παναγιωτισμός!!! — Μπαλωμένη Φουρούλα, Ἄγγελος τῆς Νίκης; Συριαὴ Ναυτοπούλα, Πτερόσσα Ἐλίς, Ἑλληνικὴ Ἰδέα, Ἠλεκτρικὸς Σπινθήρ, Ἀσπροκμπουτσοῦσα Θάλασσα, Κρυστερὸς Δάσις, Φαληρικὴ Ἀκτὴ, Γαλάλιος Οὐρανός, Φιλελεύθερα Μικεδονοπούλα, Σαρδανάπαλος, Μικρομύγας, Μαραθωνοδρόμος, Ὀπατία Παρθεῖτου, Νιτρικὸν Ὄξύ, Ἐκρηβὸς Ἀπόλλων, Ἀντίθεσις, Ἀριστομένης, Ἀριστοτέλης, Γοτθικὸς Ἡρώς, Σμιραμῆς, Μαρσίνη, Λόρδος Κρόμμερ. (Η, 58)

Ἄγνωστία Βασιλοῦ, πότε; φορὸς τὴν ἡμέρα προσηγοῦ; τὸ ἀγάλμα τοῦ Μουχάμετ Ἄλη; — Χιώταρε καὶ ἐγὼ χρόνια πολλά. — Πλωκοκτάλα, ὑποψήφιος κανονίερης «Ὠραίας Χίου». (Η, 61)

ΜΑΡΜΑΡΩΜΕΝΟΣ ΒΑΣΙΛΙΑΣ
ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ
ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (Η, 41)

Μὲς τὴν παραζάλη τὴν ἐκλογικὴν ἔσπον τὰ πραεῖα πᾶς διεκδικεῖ, ἔρχομαι μὴ ὑψοῦ καὶ ἐγὼ ζητῶν γὰρ τὸν Δικηγόρον τῶν Συνδρομητῶν. **ΤΟ ΑΠΟΚΕΝΤΑΤΙΚΟΝ—ΕΥΓΕΝΗΣ ΙΑΠΩΝΙΚΟΝ**

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΙΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευσυντάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὰ κατ' ἔξοχὴν παιδικῶν περιόδων σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπερσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικῶς: Ἐξωτερικῶς:	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879	Ἐσωτερικῶς λεπ. 20. Ἐξωτερικῶς φρ. χρ. 0,20
Ἔτησία 8,-	Ἔτησία φρ. χρ. 10,-	Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
Ἐξάμηνος 4,50	Ἐξάμηνος 5,50	
Τριμήνος 2,50	Τριμήνος 3,-	
Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦσι τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.		
Περίοδος Β' .— Τόμος 15ος	Ἐν Ἀθήναις, 22 Δεκεμβρίου 1907	Ἔτος 30όν.— Ἀριθ. 4
	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ	ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
	ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ὁδὸς Ἐδερσίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

ΔΙΑ ΝΑ ΓΙΝΗ ΑΝΘΡΩΠΟΣ

(ΡΩΣΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ, ΥΠΟ Β. ΝΙΕΜΕΡΒΙΤΣ-ΒΑΝΤΣΕΚΟ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' . (Συνέχεια)

— Ἡμουν ἄρρωστη... Καὶ ἔπειτα, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός μου, ἔπρεπε νὰ διευθύνω ἐγὼ τὴν περιουσίαν μας. Δὲν εἶχα καιρὸ νὰ ἐπιβλέπω τὴν ἀνατροφή του...

— Καὶ τὸν ἄφισες ἐστὴν τύχην του!

— Θὰ ἦταν προτιμότερο νὰ ἐχάναμε τὴν περιουσίαν μας;

— Ἐνοεῖται ὅτι θὰ ἦταν προτιμότερο! Καὶ χίλιες φορὲς μάλιστα!... Θὰ μάθαινε τότε νὰ ἐργάζεται καὶ δὲν θὰ ἐπεριφρονούσε τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὰ τρύπια τῶν πανταλόνιων... Τώρα δὲν εἶνε ἱκανὸς γιὰ τίποτε.

— Ἀλήθεια...

— Ὁ γιός σου!... ὁ ἀνεψιός μου!...

Νά, ἕνας ἥλιθος πρώτης τάξεως!

Ἡ μητέρα ἄφισε τὸ κεφάλι νὰ πῆσῃ εἰς τὰ χερία τῆς, καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

— Συγγνώμην με, Μαίρη... εἶμαι πολὺ ἀπότομος... Μὴν κλαίῃς λοιπὸν!.. Μπορεῖ καὶ νὰ διορθωθῆ, νὰλλάξῃ χαρακτῆρα καὶ ἔξεις, νὰ σωθῆ... νὰ τὸν σώσωμεν!... Εἶνε δεκατριῶν χρονῶν;

— Νάι.

— Σ' αὐτὴ τὴν ἡλικίαν τὰλλα παιδιὰ δὲν μποροῦν νὰ σταθοῦν στιγμὴ ἕνα μέρος, καὶ αὐτὸς εἶνε σὰν ἄρρωστος.. Ὀχρός, ἀδύνατος, δυσκίνητος. Ἀφοῦ δὲν μπορεῖ νὰ πάρῃ μόνος του ἕνα μαντύλι... Τιμωρία καὶ ἐπιπλήξεις τίποτε δὲν θὰ ἔκαμναν. Θὰ τὸν συνεβίβαν μόνον νὰ ψευδεταί, νὰ προσποιεῖται, νὰ ὑποκρίνεται, ἀλλὰ θὰ ἔμενον ὁ ἴδιος πάντα. Πρέπει νὰ τοῦ ἀλλάξωμε ζωὴ.

Ἡ Ἀμερικὴ, ξέρεις, μ' ἔκαμε ἐμὲ ὅτι εἶμαι σήμερα. Ὄταν ἔρθασα εἰς Ἄγιον Φραγκίσκον, δὲν εἶχα παρὰ τρία δολλάρια. Τὴν πρώτην ἡμέραν ἐξώδευσα τὸ ἕνα, τὸ βράδου τῆς ἄλλης ἡμέρας δὲν εἶχα λεπτὸ... Μπῆχα ἕνα δημοσίον κῆπο, ἐκάθησα... Ὁ ἥλιος ἔδυσεν, ἡ

ἑσπέρα ἦτον ὠραία, ἐγὼ ὅμως εἶχα τόση μελαγχολία!... Τί νὰ κάμω; ἐσυλλογίζομουν. Ἐνας ἄνθρωπος ψηλός, ξανθός, κουρασμένος, ἰδρωμένος, ἦλθε καὶ ἐκάθησε δίπλα μου. Ἀρχίσαινε τὴ συνομιλία, δηλαδὴ τὴν ἀρχίσαινε ἐκεῖνος: — Ὄταν ἐργάζεται κανεὶς ὅλη τὴν ἡμέραν, εὐρίσκει τόση εὐχαρίστησιν ἐστὴν ἀ-

«Ὁ Σίτας ἄρπαξε τὸ τουφέκι του...» (Σελ. 27, στ. α')

νάπαυσι! εἶπε. Τί εὐμορφα ποῦ εἶνε ἐδῶ!

— Εἰσθε Ἀμερικανός; τοῦ κάμνω ἐγὼ.

— Ὄχι, μοῦ λέγει, εἶμαι Γερμανός.

— Ὅμιλῶ ἀρκετὰ καλὰ τὰ γερμανικά.

Εὐχαριστήθη πολὺ ποῦ μποροῦσε νὰ μιλήσῃ τὴν γλῶσσα του. Μοῦ εἶπεν ὅτι εἶνε ἀπὸ τὸ Ἐρφουρτ, ποῦ τὸ ἤξευρα ἐπίσης. Τοῦ ἐξομολογήθηκα τὴν κατά-

στασί μου. Μ' ἐκύτταξε καλὰ καὶ μοῦ εἶπε:

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς τῆς πέντε τὸ βράδου—καὶ κουβαλῶ σακκιά κάρβουνο...

— Μὴ φοβᾶσθε τίποτε. Εἰσθε δυνατός, μπορεῖτε νὰ κερδίσετε ἀμέσως τέσσαρα δολλάρια τὴν ἡμέραν. Ἐργάζομαι ἐστὴν προκουμαίκα καὶ κερδίζω ὀκτώ δολλάρια. Στὸ Βερολίνον ἡμουν ἀξιωματικός, ἀλλὰ ἔκαμα πολλὰ χρέη. Ἐδῶ ἐργάζομαι ἀπὸ τῆς ἑξῆς τὸ πρῶν ὡς

Δέν μπορούσα.

— Δέν πειράζει, σου λείπει ή πρῶξις. Ἐχεις ὅμως μῦς ἀτσαλενίους... Τίς δυό πρώτες ἡμέρες θά πάρης τὸ μισό μισθό, κ' ἔπειτα βλέπουμε.

— Ὑστερ' ἀπὸ ἓνα μῆνα ἐκέρδιζα περισσότερα ἀπὸ τὸν Γερμανὸ καὶ ὑστερ' ἀπὸ ἕξι μῆνες ἐργαζόμουν εἰς τὰ κτήματα τῶν τωρινῶν μου φίλων... Μάλιστα, αὐτὸς εἶνε ὁ μόνος τρόπος. Θέλεις νὰ γίνῃ τὸ παιδί σου ἄνθρωπος, Μαίρη;

— Ἀκούς ἐκεῖ ποῦ δέν θέλω!...

— Τότε, δὸς μού ταν' γιὰ ἓνα χρόνο.

— Καὶ τὸ σχολεῖο;

— Καλλίτερα νὰ χάσῃ ἓνα χρόνο παρὰ νὰ καταστρέψῃ ὅλη του τὴ ζωὴ. Ὅτι ἓνα χρόνο θά τὸν ἰδῆς καὶ δέν θά τὸν γνωρίσης. Τὸν παίρνω μαζί μου.

— Καὶ δέν θά τὸν βλέπω 'ς ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα;

— Ὅχι. Αὐτὸς εἶνε ὁ κυριώτερος ἄρτος. Ὅτι θά τὸν περιστοιχίζῃ, πρέπει νὰ εἶνε νέον καὶ ἀσυνείθιστον δι' αὐτόν. Ἀλλὰ πολὺ συχνὰ θά σοῦ γράφω.

— Ἐκεῖνος;

— Ἐκεῖνος ἔχει. Θά σοῦ γράψῃ μόνον ὑστερα ἀπὸ ἓνα χρόνο. Ἐπειτα θά τὸν ξαναἰδῆς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ'.

Ὁ Βολτσῶκ καὶ ὁ Βάσκας

Ὁλόκληρην ὥραν, ὁ Κολοβὸς ἐπήγαινε καὶ ἤρχετο σὰν τρελὸς εἰς τὴν αὐλήν. Ἡ Ψιφίνα, ἀνεβασμένη εἰς τὴν μάνδρα, ἐκύρτωνε τὴν ράχιν της σὰν καμήλα, ἐσῆκωνε τὲς τρίχες της σὰν ἀγκάθια, κ' ἐπροσπαθοῦσε νὰ προσλάβῃ τὴν φοβεράν ὄψιν τοῦ κινεζικοῦ Δράκοντος.

Ὁ Κολοβὸς, μὲ ὄλην του τὴν περιφρόνησιν πρὸς τὴν γάταν, κατεδέχθη ἐν τούτοις νὰ σταματήσῃ ἐμπρὸς της καὶ νὰ τῆς γαυγίσῃ:

— Τί ἔπαθες καὶ φουσκῶνεις ἔτσι, Ψιφίνα; Φυσᾶς, φτύνεις, σφυρίζεις... ὠραῖος τρόπος, μὰ τὴν ἀλήθεια!... Νά, ἐγὼ ποῦ περιμένω τόσην ὥρα τὸν κύριό μου, δέν κάνω τίποτε... Μὰ γιατί ἀργεῖ ἀφοῦ ἐξῆπνησε τόσῳ πρωί;.. Κάτι τρέχει σήμερα.

Πραγματικῶς, τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Σάσας εἶχε λάβῃ μίαν μεγάλην ἀπόφασιν. Ἐπιθυμῶν νὰ ἐξαλειψῇ τὴν κακὴν ἐντύπωσιν ποῦ εἶχε κάμῃ εἰς τὸν θεῖόν του, ἀπεφάσισε νὰ ἐξυπνήσῃ πολὺ πρωὶ καὶ νὰ ὑπάγῃ νὰ κυνηγήσῃ πάπιες μὲ τὸν σκύλον του καὶ μ' ἓνα μικρὸν χωρικόν ὀνομαζόμενον Βολτσῶκ. Ὁ Σάσας δέν τὸν ἐπαίρινε βέβαια μαζί του ἀπὸ ἐκτίμησιν, — γνωρίζομεν πόσον ἐπεριφρονοῦσε τὰ χωριατόπουλα, — ἀλλ' ἀπλῶς ὡς βοηθὸν καὶ ὑπηρετήν.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ Βολτσῶκ παρουσιάσθη εἰς τὴν αὐλήν. Ἀλλ' ἔχει μόνος. Ἐνας ἄλλος μικρὸς

χωρικός, μὲ ξανθὰ μαλλιά, τὸν συνώδευε. Ὁ Κολοβὸς ἐπλησίασε νὰ μυρίσῃ αὐτὸν τὸν παρσίακτον, ἐνῶ ἡ Ψιφίνα ἐφούσκωνε ἀκόμη περισσότερο, παρατηροῦσα ἀπὸ τὴν σκοπιάν της.

Ὁ μικρὸς χωρικός ἔκαμε νὰ τῆς ρίψῃ μίαν πέτραν, ἀλλ' ὁ σύντροφός του τὸν ἐμπόδισε.

— Τί κάνεις, Βάσκα; ἐφώναξε.

Τρελλὸς εἶσαι;

— Τρελλός; καὶ γιατί;

— Γιατί εἶνε ἡ γάτα τοῦ ἀρχοντοπούλου... Δέν κάνεις πῶς τὴν κτυπᾶς;

— Κολοκῦθια! ἐμουρμούρισε ὁ ἄλλος.

— Μάλιστα... μ' ἐδάγκασε.

— Ἐλα, μὴν κλαῖς κ' ἐγὼ θά σοῦ χαρίσω ἓνα παλῆ μου πανταλόνι.

Τὰ δάκρυα τοῦ Βολτσῶκ ἐστέγνωσαν ἀμέσως.

— Ἐκλαιγα γιατί ἡ μητέρα μου θά μ' ἔδερνε... Ἀν ἤθελατε ὅμως νὰ μοῦ δώσετε καὶ κανένα σακάκι...

— Καλὰ καλὰ, ἀπ' ὅλα θά σοῦ δώσω πᾶμι!

— Νὰ τὸν λὲς μονάχα «Ἐξοχώτατε» καὶ «ἡ Ἐξοχότης σου». Ἐτσι τοῦ ἀρσεῖ. Ὁ πατέρας του ἦταν στρατηγός.

Ἐξαφνα ὁ Κολοβὸς εἰδεξε σημεῖα

μεγάλης χαρᾶς καὶ ἐσηκώθη εἰς τὰ πσινά του. Ὁ Σάσας ἐπαρουσιάσθη.

Διηυθύνθη ἀμέσως πρὸς τὰ δύο παιδιά καὶ ἠρώτησε:

— Ποῖος εἶνε αὐτὸς μαζί σου, Βολτσῶκ;

— Εἶνε ὁ Βάσκας τοῦ κυρ Βασιλῆ, Ἐξοχώτατε.

— Καὶ γιατί τὸν ἔφερες;

— Γιατί εἶνε ἀπὸ τὸ χωριὸ μας.

Ἄξιο παιδί, μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ ποῦλι μὲ μιὰ πετριά... ἔπειτα ξέρει καὶ τὰ μέρη ὅπου εἶνε πάπιες.

— Ἐτσι λοιπόν, Βάσκα;

Ὁ Βάσκας τὸ ἔλασε, καὶ ἀντὶ ἀπαντήσεως, ἐκούνησε μόλις τὸ κεφάλι του.

— Τί γὰρός ἔκαμεν ὁ Σάσας.

Ὁ Βολτσῶκ ὅμως, ὁ ὁποῖος ἐγνώριζε τὴν δύναμιν τῆς κολακείας, ἔσπευσε νὰ τὸν δικαιολογήσῃ:

— Εἶνε ποῦ σὰς ντρέπεται, Ἐξοχώτατε.

Ὁ Σάσας κατεδέχθη νὰ μειδιάσῃ.

— Πήγαινε νὰ μοῦ φέρῃς τὸ τουφέκι μου, Βολτσῶκ!

— Μά... κάνει νὰ μ'ᾶ στοῦ σπῆτι;

— Καὶ γιατί;

— Ὁ ὑπηρετής σας δέν εἶνε πολὺ εὐχολος... Μπορεῖ νὰ μὲ κτυπήσῃ.

— Πέ του ὅτι σὲ στέλνω ἐγώ... Κουνήσου λοιπόν!

Ἐνθαρρυνθεὶς ὁ μικρὸς χωρικός ἔτρεξε πρὸς τὴν εἴσοδον. Ἀλλ' εἶχε λογαριάσῃ χωρὶς τὸν φύλακα Κολοβόν...

Ὁ πιστὸς σκύλος, βλέπων ἓνα κακον-

τυμένο παιδί νὰ ἐμβαίνει εἰς τὸ σπῆτι τοῦ κυρίου του, ἔσπευσε εἰς καταδιώξιν του καὶ πρὶν προφθάσῃ νὰ ἐπέμβῃ ὁ ὑπηρετής, τὸν ὁποῖον εἴκλυσε ὁ θόρυβος, ὁ κακόμοιρος ὁ Βολτσῶκ εἶχεν ἤδη ἀφίσχῃ ἓνα σεβαστὸν κομματί τοῦ πανταλονιοῦ του εἰς τὰ δόντια τοῦ ἔχθρου.

Μετ' ὀλίγον ἐπέστρεψεν εἰς τὴν αὐλήν, κρατῶν τὸ τουφέκι τοῦ Σάσα καὶ κλαίων μὲ πύρινα δάκρυα, ἐνῶ ὁ Κολοβὸς ἔσπευε θριαμβευτικῶς τὸν τρόποιόν του.

— Ὁ Λόρδος σ' ἔκαμε ἔτσι; ἠρώτησεν ὁ Σάσας.

— Μάλιστα... μ' ἐδάγκασε.

— Ἐλα, μὴν κλαῖς κ' ἐγὼ θά σοῦ χαρίσω ἓνα παλῆ μου πανταλόνι.

Τὰ δάκρυα τοῦ Βολτσῶκ ἐστέγνωσαν ἀμέσως.

— Ἐκλαιγα γιατί ἡ μητέρα μου θά μ' ἔδερνε... Ἀν ἤθελατε ὅμως νὰ μοῦ δώσετε καὶ κανένα σακάκι...

— Καλὰ καλὰ, ἀπ' ὅλα θά σοῦ δώσω πᾶμι!

Ὁ Σάσας προηγήθη. Τὰ δύο χωριατόπαιδα τὸν ἠκολούθησαν.

— Σὲ λένε λοιπόν Βάσκα;

— Ὁ Βάσκας καὶ πάλιν βωβός.

— Μίλα ντὲ! τοῦ ἐσφύριζεν ὁ Βολτσῶκ, σείων αὐτὸν ἀπὸ τὸν ἀγκῶνα. Τὴ γλώσσά σου κατάπιες, ποῦ νὰ πάρ' ἡ ὀργή; Πες «Μάλιστα, Ἐξοχώτατε!...»

— Μά... λιστα... Ἐ... ξοχώτατε!... ἐτραύλισεν ὁ μικρὸς ἄγριος.

— Τί βλάκας, Θεέ μου! ἀνέκραξεν ὁ Σάσας.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, ὑψώνων τοὺς ὤμους.

Μετ' ὀλίγον, τὰ τρία παιδιά ἐβγήκαν ἀπὸ τὴν καγγελέθουραν τοῦ πάρκου καὶ ἤρχισαν νὰ περιπατοῦν μέσα εἰς τὰ χωράφια. Εὐρεθεὶς ἔξαφνα εἰς τὸ στοιχειῶν του, ὁ Βάσκας μετεμορφώθη. Ἡ πρώτη συστολή του ἔγινε τώρα θάρρος, σχεδὸν αὐθάδεια.

— Βλάκας ἔ; ἐμουρμούριζε μέσα 'ς τὰ δόντια του, κορδωμένος. Καλὰ, θά ἰδοῦμε ποῖος εἶνε βλάκας!

Μετ' ὀλίγον ἐφάνη τὸ ποτάμι. Ἐρρεεν ἡσυχα-ἡσυχα ἀνάμεσα εἰς διπλὴν σειρὰν ἰτέων, οἱ κλάδοι τῶν ὀπιων ἐλούοντο εἰς τὰ διαυγῆ νερά. Κάτω ἀπὸ μίαν ἰτέαν, δεμένη, ἐκινεζέτο μίαν βαρκούλα.

— Εἶνε δική μου! ἐδήλωσεν ὁ Βάσκας.

— Εἶνε δική σου ἡ βάρκα;

— Μάλιστα, κατὰδική μου. Ὁ πατερούλης μου μοῦ τὴν ἐχάρισε πρὶν πεθάνῃ. Ἀν θέλω, μπορῶ νὰ σὰς πάω στὸ κυνήγι μὲ τὴ βάρκα μου!

— Τὴν παίρνομε μόνονί μας! διέκοψεν ὁ Βολτσῶκ, βλέπων ἐκπληκτος ὅτι ὁ φίλος του ἤρχιζε νὰ τὸν ὑποσκελίζῃ.

Ἀλλ' ὁ Σάσας ἐκτύπησε τὸ πόδι.

— Θά σὲ πληρώσω, εἶπε. Νοίκιασέ μου τὴν καὶ πάρε μας μέσα.

— Ἐμπρὸς λοιπόν!... Ὅριστε, Ἐξοχώτατε... Εἰρῶ ἐγὼ ποῦ ἔχει πάπιες.

Τὰ τρία παιδιά ἐβῆκαν εἰς τὴν βαρκούλαν. Ὁ Βάσκας ἔλυσε τὸ σχοινί, ἔπιασε τὸ κουπί καὶ ἔσπρωξε. Τὸ ἔλαφρον πλοιάριον ἤρχισε νὰ ὀλισθαίνει ἀθολοῦτως διὰ τοῦ ρεύματος τοῦ μικροῦ ποταμοῦ.

Ὁ Κολοβὸς εἶχε τοποθετηθῆ εἰς τὴν πρῶραν, καὶ μὲ ἠλθίον ὕψος παρετήρει τὸ διαυγὲς νερόν, μέσα εἰς τὸ ὁποῖον ἐπίστευεν ὅτι ἐβλεπε δεῦτερον Κολοβόν...

Ἐξαφνα ἠκούσθησαν κραυγαὶ πάπιας. Ὁ Σάσας ἀρπάξε τὸ τουφέκι του, ἀλλὰ ὁ Βάσκας τὸν ἐμπόδισε.

— Σταθῆτε. Εἶνε μικρὰ παπάκια...

Πᾶμε πάρα κάτω!...

Ἐνα παπάκι, πραγματικῶς, ἐπέταξεν ἐπάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι. Ἀλλ' ἀμέσως, μὲ μίαν πετριὰν εὐστοχωτάτην, ὁ Βάσκας τὸ ἐκτύπησε καὶ τὸ ἔρριψε. Τὰ ἄλλα ἤρχισαν νὰ φωνάζουν ἀκόμη δυνατώτερα, τὸσον ὅστε καὶ ὁ Κολοβὸς ἐλησμόνησε τὸν ἐντὸς τοῦ νεροῦ Σωσίαν του καὶ ἤρχισε νὰ ξεφωνίζῃ:

— Πάψτε, παπάκια, τίς φωνές! —

ἔλεγεν εἰς τὴν γλώσσάν του. — Δέν βλέπετε τὸν ἀφέντη μου; Εἶνε ἱκανὸς νὰ σὰς βάλλῃ ὅλα σουζο 'ς τὴ γωνιά καὶ νὰ σὰς δώσῃ νὰ κρατῆτε 'ς τὸ στόμα ἓνα μπιστοῦνι. Γιὰ νὰ μάθετε ἄλλη φορὰ νὰ φωνάζετε ἔτσι!

(Ἐπεται συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΔΙΔΑΓΜΑ

Ἀγαπητοί μου,

ἮΝΕ πραγματικῶς θλιβερώτατον νὰ συλλογίζεται κανεὶς τὴν τύχην τῶν φοιτητῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπρωτοστάτησαν εἰς τὰς τελευταίας ταραχάς! Φαντασθεὶς ἐν ἀπὸ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ παιδιά, ποῦ τὸ ἔστειλαν εἰς τὰς

Ἀθήνας οἱ γονεῖς του διὰ νὰ σπουδάσῃ, μὲ τόσας ἐλπίδας, μὲ τόσα ὄνειρα καὶ... μὲ τόσα ἔξοδα. Ὡ! μὲ ποῖον σπαραγγὸν αὐτὸ καὶ ἔξοδα! τὸν παῖδι τῶν εὐρίσκειται σήμερον εἰς τὴν φυλακὴν, ὅτι κατηγορεῖται ἐπὶ στάσει, ὅτι αὐριον θά δικασθῇ καὶ ἴσως θά καταδικασθῇ, καὶ ὅτι ἀπεβλήθη ἤδη ἀπὸ τὸ Πανεπιστήμιον δι' ἓν ἢ διὰ δύο ἔτη!... Νεαὶ φροντίδες τώρα, καὶ νέα ἔξοδα καὶ νέαι, πολὺ διαφορετικαί, ἐλπίδες. Πρὶν ἠλπίζαν νὰ

ἰδοῦν τὸ παιδί τῶν διδασκτορά. Τώρα ἐλπίζουν ἀπλῶς νὰθωωθῇ ὁ νεαρὸς κατηγορούμενος ἀπὸ τὸ Δικαστήριον καὶ... ἔχει ὁ Θεός. Ἀλλ' ἀρά γε, τὸ παιδί θά ἔχη πλέον τὸ θάρρος καὶ τὰ μέσα νὰ ἐξακολουθήσῃ τὰς σπουδὰς του; Δύο ἔτη, ὦ, εἶνε πολὺ διὰ νὰ περιμένῃ... Ἴσως οἱ πτωχοὶ γονεῖς του θά ἔχουν ἔξαντληθῇ. Καὶ πολὺ πιθανόν, προβλέπων ἄσχημα τὰ πράγματα, ὁ νέος νὰποφασίσῃ νὰκολληθῇ νένος στάδιον. Ἴδου λοιπόν ἐν ἐπιστημονικὸν καὶ κοινωνικὸν μέλλον κατεστραμμένον. Καὶ τόσῳ κόποι χαμένῳ καὶ τόσα ἔξοδα. Καὶ ἡ ζωὴ ὅλη παραστρατισμένη, δηλητηριασμένη, χαλασμένη διὰ παντός.

Δέν εἶνε διὰ νὰ λυπηθῇ κανεὶς μὲ τὴν καρδίαν του αὐτὸ τὸ παιδί, τὸ ὁποῖον τιμωρεῖται τόσον σκληρὰ;... Ἀλλὰ διατὶ δέν ἐλυπήθη καὶ αὐτὸ πρῶτα τὸν εαυτόν του, ἔπειτα τὴν μητέρα του, καὶ ἔπειτα τὴν ἄλλην τευ μητέρα, — τὴν Πατρίδα;

Διότι προπάντων κατὰ τῆς Πατρίδος ἔγκλημα ἦτο τὸ ἐγκλημά του. Στάσις! Τὸ παιδί αὐτὸ μαζί μὲ τοὺς συντρόφους του, καὶ μάλιστα ἐπὶ κεφαλῆς των, — μὴ λησμονεῖτε ὅτι πρωταίτιοι μόνον ἐτιμωρήθησαν, — ἐδοκίμασε νὰ καταλύσῃ τὸν Νόμον, νὰ ἰδρύσῃ, ὅπως λέγουν, Κράτος ἐν Κράτει, καὶ νὰ παραστήσῃ τὴν πατρίδα του ταρασσομένην καὶ σπαρασσομένην ἀπὸ τὴν Μέγαιραν. ἡ ὁποία λέγεται Ἀναρχία. Καὶ ποῦ αὐτὸ; Εἰς τὸ εὐγενέστερον καὶ πνευματικώτερον κέντρον τῆς: μέσα εἰς αὐτὸ τὸ Πανεπιστήμιον!

Ὡ, ἐὰν ἐγνώριζαν αὐτὰ τὰ παιδιά τὸ κακόν, τὸ μέγα καὶ ἀφάνταστον κακὸν ποῦ κάμνουν εἰς τὴν πατρίδα των! Διὰ κάθε ζήτημα καὶ ζητηματάκι, διὰ φύλλου πῆδημα, νὰπεργοῦν, νὰ στασιάζουν, νὰ προκαλοῦν ταραχάς, νὰ μεταβάλλουν τὸ Πανεπιστήμιον εἰς πεδῖον μάχης!... Τὰ τελευταῖα χρόνια αὐτὸ συμβαίνει τόσον συχνά, ὅστε τὸ γόητρον τοῦ Ἑλληνικοῦ Πανεπιστημίου ἐμειώθη σημαντικῶς. Ἡμεῖς ἐπιλοδοχοῦμεν νὰ ἔχωμεν τὸ πρῶτον Πανεπιστήμιον τῆς Ἀνατολῆς, ὄνειροπολοῦσαμεν νὰ προσελκύσωμεν εἰς αὐτὸ καὶ ξένους, καὶ κατήντησε νὰ μὴν ἔρχωνται οὔτε οἱ Ἕλληνας! Ὁ ἀριθμὸς τῶν φοιτητῶν, τρόντι, πρὸ πάντων τοῦ Ἐξωτερικοῦ, ἠλαττώθη. Καὶ ἡ κυριώτερα αἰτία εἶνε αἱ φοιτητικαὶ ταραχαί, αἱ ὁποῖαι μὲ τὴν παραμικρὰν πρόφασιν ἐπαλαμβάνονται κάθε τόσο. Διότι οἱ φρόνιμοι γονεῖς διστάζουν τώρα νὰ στείλουν τὸ παιδί τῶν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν Πανεπιστήμιον, ὅταν γνωρίζουν ὅτι κινδυνεύει νὰ χάσῃ τὸν χρόνον του, ἢ νὰ πληγωθῇ, ἢ, — διατὶ ἔχει; — νὰσκοτωθῆ καμμίαν συμπλοκὴν, ἢ νὰ παρασρῆθῇ εἰς τὸ κίνημα καὶ ἐπὶ τέλους νὰ τιμωρηθῇ ὡς πρωταίτιος. Καὶ προτιμοῦν νὰ τὸ

στεῖλουν ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν Εὐρώπην. Πολὺ μεγάλη ζημία διὰ τὸ Κράτος καὶ διὰ τὸ ἔθνος ἓνα παραλυμένον Πανεπιστήμιον! Καὶ εἶνε φοβερόν νὰ συλλογίζεται κανεὶς ὅτι τὴν παραλυσίαν, τὴν ἐναντίαν ἐπιτέλους καὶ εἰς τὸ ἀτομικὸν των συμφέρον, τὴν δημιουργοῦν οἱ ἴδιοι οἱ φοιτηταί!...

Ἐως τώρα ἡ Κυβέρνησις καὶ ἡ κοινὴνία τοὺς ἠνεῖχτο. Ἡ κοινὴνία μάλιστα εἶχε τὴν ἀνοησίαν νὰ τοὺς ἐπιδοκιμάζῃ καὶ νὰ τοὺς χαιδεύῃ. Τὰ καίμενα τὰ παιδιά, ἔλεγε, ἔχουν δίκην. Ἀμύνονται ὑπὲρ τοῦ Εὐαγγελίου, ὑπὲρ τῆς Γλώσσης, ὑπὲρ τοῦ γόητρον τοῦ Πανεπιστημίου. Τὰ ὑβρίσαν καὶ πρέπει νὰ ικανοποιηθοῦν. Ἡ Κυβέρνησις ὀφείλει νὰ παραδεχθῇ τὰ αἰτήματά των. Πῶς; ἐτόλμησαν νὰ στείλουν στρατὸν ἐναντίον των; Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε! νὰ σκοτώσουν τώρα καὶ τὰ παιδιά μας, τὴν ἐλπίδα τοῦ ἔθνους...

Καὶ ἡ «ἐλπίς τοῦ ἔθνους», ἐνθαρρυνόμενη ἀπὸ τὴν ἀνόητον συμπάθειαν τῆς κοινωνίας καὶ τὴν καταναγκαστικὴν ἀνοχὴν τῆς Κυβερνήσεως, ἐξηκολούθει μὲ ὄλονεν μεγαλειότερον ζῆλον τὰς στάσεις καὶ τὰς ταραχάς.

Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἐφθασεν εἰς τὸ ἀπροχώρητον. Ἡ κοινὴνία, ἡ νομιμόφρων καὶ φιλήσυχος, ἀνεγνώρισεν ἐπὶ τέλους ὅτι ἡ συγγὴ αὐτῆ διασάλευσις τῆς δημοσίας τάξεως ὑπὸ τῶν φοιτητῶν δέν ἦτο πρὸς τὸ συμφέρον κανενός. Κ' ἔπαυσε νὰ χαρίζῃ τὴν συμπάθειάν της πρὸς τὰ ναρχικὰ κινήματα. Ἀπὸ τὴν δημοσίαν γνῶμην ἐνθαρρυνθεῖσα καὶ ἡ Κυβέρνησις, ἀπεφάσισε νὰ ἐξασκήσῃ ὅλην της τὴν δύναμιν καὶ ὅλην της τὴν αὐστηρότητα. Διὰ πρώτην φορὰν οἱ ἔνοχοι ἐτιμωρήθησαν, καὶ ἡ στάσις ἔχει μόνον κατεστάλη ἀμέσως, ἀλλ' ὑπάρχει ἐλπίς ὅτι θάρρησιν εἰς ἐπαναληφθῇ. Διότι οἱ φοιτηταί εἶδαν, ὅτι δέν παῖζει πλέον οὔτε ἡ Σύγκλητος οὔτε ἡ Εἰσαγγελία. Καὶ ὅτι ἡ κοινὴνία ἐπιδοκιμάζει τὴν αὐστηρότητα καὶ ἀναγνωρίζει ὅτι συμβῆρει νὰπολεσθοῦν μερικοὶ διὰ νὰ σωθοῦν ὄλοι.

Νὰπολεσθοῦν μερικοὶ!... Προσέξατε καλὰ ὅσοι εἰσθε φοιτηταί ἢ ὅσοι θά γίνετε αὐριον. Νὰ μὴ συγκταριθμηθῆτε ποτὲ μεταξὺ τῶν μερικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀπόλλυνται χάριν τῆς σωτηρίας τῶν ἄλλων! Ἡ τοιαύτη ἀπόλειά σας, — ἀποδοκλή, φυλάκισις, τραυματισμὸς εἰς συμπλοκὴν, — δέν θά ἦτο οὔτε κὰν ἐνδοξος... Νὰποφεύγετε τὰς στάσεις καὶ τὰς ταραχάς καὶ νὰ εἰσθε πάντοτε ὑπὲρ τοῦ Νόμου καὶ ἐντὸς τοῦ Νόμου. Δέν εἶνε πλέον παιγνίδι. Ἡ Κυβέρνησις εἶνε ἀποφασισμένη νὰ καταπνίγῃ εἰς τὸ ἔξῃς διὰ τῆς βίας, διὰ τῆς λόγης, κάθε φοιτητικὴν στάσιν καὶ νὰ τιμωρῇ αὐστηρότατα τοὺς πρωταίτιους.

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΕΤΗΝ ΠΟΝΤΙΚΟΤΡΥΠΑ ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΟΣ

ΣΚΗΝΗ Δ' (Συνέχεια)

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Βέβαια, τραγανίζει... τὸν Καιρό.

Η ΓΙΑΓΙΑ, σκύπτει : — Καλὲ τί βλέπω ;... ἐκεῖ, στὸν τοῖχο ;...

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Θὰ εἶνε ἡ σκιά τοῦ ποδιοῦ μου.

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Πῶς ; ἡ Ἀννούλα μου θὰ γίνῃ τώρα ψευτέρα ;

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Μὲ συγχωρεῖτε, γιατί... (Στρεφόμενη, κατ' ἰδίαν.) Ἐφυγε ὁ φίλος !.. Τόσο τὸ καλλίτερο !..

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Νομίζεις πῶς εἶμαι κουφή καὶ τυφλή ; Ἐ, δὲν ἔγινα δὲ ἀκόμη !

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Μὰ τί σὰς κάνεις ; Εἶνε τόσο καλὸ !..

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Σοῦ εἶπα, δὲν θέλω ποντίκια !

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Μὰ ἓνα εἶνε... ἓνα μόνο !

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Ἀδιάφορο ! Ἐγὼ σιχαίνομαι τὰ ποντίκια.

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Μὰ γιατί ; Εἶνε τόσο ἐξυπνα, τόσο εὐμορφα ! Ἐχουν μάτια πουλιῶ, μουστάκια γάτου καὶ χεράκια σκυιούρου... Ἐπειτα τὸ δικό μου δὲν κάμνει καμμιὰ ζημιά...

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Τὸ δικό μου ; εὐχαριστῶ πολὺ ! (Κατ' ἰδίαν :) Ἐννοῖα σου κ' ἐγὼ ἐφρόντισα γιὰ γάτα !

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Ξεῦρετε τί μοῦ φαίνεται, γιατίάνα ; Ὅτι εἶνε κἀποια καλὴ Νεράιδα μεταμορφωμένη. Θὰ μὰς κάμῃ πλούσιες κ' εὐτυχημένες. Θὰ τὸ ἰδῆτε !

Η ΓΙΑΓΙΑ, μορφοζουσα : — Δὲν πᾶς, παιδί μου, νὰ κοιμηθῆς ; Ἀπὸ τώρα, βλέπω, ἐνειρεύεσαι.

ΑΝΝΟΥΛΑ : — Ὅχι δά ! Νυστάζω ὁμως, ἀλήθεια... Νὰ ξεστρώσω τὸ τραπέζι...

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Ἐννοῖά σου, ἀφισέ το... Εἶσαι πολὺ κουρασμένη. Μόνο πήγαινε ἀμέσως νὰ κοιμηθῆς, καὶ καληνύκτα σου !

ΑΝΝΟΥΛΑ, τὴν φιλεῖ : — Μὰ καὶ σεῖς, γιατίάνα, νάναπαυθῆτε. Δὲν πιστεύω νὰρχίσετε πάλι τὸ κέντημα ; !..

Η ΓΙΑΓΙΑ : — Ἄ μπᾶ ! ὄχι !... Ἐγὼ θάναπαυθῶ στὴν πολυθρόνα μου. Γιὰ κέντημα εἶμαι τώρα ;...

ΑΝΝΟΥΛΑ, ἐξερχόμενη, κατ' ἰδίαν : — Ὁ Στακτούλης μπῆκε στὴν τρύπα του. Ὅλα πᾶνε καλά !

«Ὅριστε εἰς τὸ τραπέζι !...» (Σελ. 19, στ. β')

ΣΚΗΝΗ Ε'.

Η ΓΙΑΓΙΑ, μόνη. Η ΓΙΑΓΙΑ, παραμερίζει εἰς τὴν ἀκρὴν τὸ τραπέζι καὶ κἀθεται εἰς τὴν πολυθρόναν τῆς μὲ τὸ ἐργόχειρόν τῆς : — Πῶς ἤθελα κ' ἐγὼ νάναπαυθῶ, ἀλλὰ... δὲν γίνεται !... Ἐμπρός, θάρρος !... (Κεντᾷ.) Ἀγαπητῆ μου Ἀννούλα... Τί καλὴ ποῦ εἶνε !... Τί παρηγορία νὰ ἔχῃ κανεὶς ἓνα τέτοιο κοριτσί !... Μόνο τὸ ἀναθεματισμένο αὐτὸ τὸ ποντίκι μὰς τὰ χαλνᾷ... Τρελλάθηκε μαζί του ἡ ἔγγονή μου ! Τὰ παραμύθια τῆς ἔστρησαν τὸ κεφάλι... Φαντάσου νὰ ποῦ λέγῃ μὲ σοβαρότητα, μὲ τὰ σωστά τῆς, ὅτι τὸ παλαιοποντίκι εἶνε καλὴ Νεράιδα !... Ἄν μπορούσα νὰ κάνω ὅ,τι θέλω, πρὸ πολλοῦ θὰ εἶχα βάλῃ μὰ φάκα...

Ἄλλὰ κάνει κανεὶς ὅ,τι θέλει μ' αὐτὰ τὰ διαβολόπαιδα ; «Γιαγιακούλα» ἀπ' ἐδῶ «γιαγιακούλα» ἀπ' ἐκεῖ... Πῶς νάντισταθῆς ; Καὶ μάλιστα σὰν εἶνε ὀρφανὸ τὸ κοριτσάκι σου, καὶ μικροῦλι καὶ χαριτωμένο... (Σηκώνει ἔξαφνὰ τὰ μάτια καὶ κοιτάζει ἐμπρός τῆς ἀνήσυχη.) Καλὲ τί βλέπω ;... Πάλι τὸ ;... (Βγάζει τὰ γυαλιὰ τῆς καὶ σιαίνει τὰ μάτια τῆς μὲ τὸ χερί :) Νά το ! πόλι τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ποντίκι !... Πλησιάζει... Ὅριστε μας !... Καὶ φαίνεται σὰν νὰ μὲ κοροϊδεύῃ... (Διὰ νὰ τὸ τρομάξῃ :) Ἐξτ !... Ἐξτ !... Ποῦ νὰ φύγῃ ! Ὅριστε ἀναίθεια ! Ἐκἀθισε στὰ πσινα πόδια καὶ στρῆφει τὸ μουστάκι του... Ἄ, μὰ τὰ ποντίκια στὸν καιρὸ μου δὲν ἦταν ἔτσι ἀδιάντροπα... Καλὲ ὁ κόσμος ἐγύρισε ἀνάποδα. Ἀντὶ νὰ μὲ φοβάται ἐκεῖνο, τὸ φοβοῦμαι ἐγὼ !... (Ὅπισθοχωροῦσα μὲ ἔλην τὴν πολυθρόναν τῆς :) Ἐξτ !... Ἐξτ !... Ἐχει χάξι νὰ χωθῆ τώρα μέσα στὰ φουστάνια μου... (Σηκώνεται καὶ ἀρπάζει μὰ τοιμπίδα ἀπὸ τὸ ἰζάνι.) Στάσου νὰ σοῦ δείξω ἐγὼ ! (Διενθύνεται ὀρμητικῶς εἰς τὸ μέρος ὅπου τὸ ἔβλεπε.) Μπᾶ ! χῶθηκε σὲ μιά τρύπα τοῦ ξυλοτοίχου. Στάσου νὰ τὸ ξεκάνω ἐγὼ, τώρα ποῦ ἡ Ἀννούλα κοιμάται... (Χῶ-

«Μπᾶ ! κρυψῶνας !...» (Σελ. 28, στ. γ')

νει τὴν τοιμπίδα στὴν ποντικότρυπα καὶ ἀνασκαλεῖ.) Τίποτα ! χάθηκε !.. Ἀλήθεια νεραϊδικὰ εἶνε αὐτὰ τὰ ζῶα. Παρουσιάζονται καὶ χάνονται σὰν ζωτικά. Γιὰ νὰ φάξω καλλίτερα, νὰ ἔχω τὴ συνείδησί μου ἀναπαυμένη... (Ἀνασκαλεῖ τόσον δυνατὰ, ὅστε δλόκληρον κομμάτι τοῦ ξυλοτοίχου, σαπισμένο, ἀποσπᾶται καὶ πίπτει.) Ὅχι δά ! Αὐτὸ μὰς ἔλειπε ! Νὰ γκρεμίσω καὶ τὸ σπίτι. Μὰ ποῦ εἶνε λοιπὸν τὸ ποντίκι ;... Ποῦ πῆγε ; ἀπὸ ποῦ ἔφυγε ;... Μὰ τὴν ἀλήθεια, ἀρχίζω νὰ φοβοῦμαι μὲ τὰ σωστά μου. (Σκύπτει καὶ σηκώνει τὸ κομμάτι.) Γιὰ νὰ τὸ βάλουμε αὐτὸ στὴ θέσι σου... Μπαίνει τάχα ; Τί σαρβάβα ποῦ εἶνε κ' αὐτὰ τὰ παλῆα σπῆττα τοῦ Παρισιοῦ ! (Μὲ κραυγὴν ἐκπλήξεως :) Μπᾶ ! κρυψῶνας !.. Καὶ μέσα στὸν κρυψῶνα, ρουλά τενεκεδένιτ, ἀραδιασμένα, ἓνα σωρό !... (Βγάζει ἀπὸ τὴν κρυψῶνη καμμιὰ δεκαριά, καὶ τὰ τόποθεν εἰς ἐπάνω εἰς ἓνα τραπέζι μὲ τρέμονσαν χεῖρα, καὶ τὰ μειρᾷ χαμηλοφῶνας :) Δέκα .. δέκα φουστάνια βαρύτατα... (Τρίβει τὰ μάτια τῆς :) Τί νάχουν μέσα... Δὲν τολμῶ νὰ τἀνοίξω... Μὴν εἶνε μαγικά ;... Ἄ, δὲν ἐτρελλάθηκα ἐγὼ σὰν τὴν Ἀννούλα. Πρέπει νὰ τἀνοίξω καὶ νὰ ἰδῶ τί εἶνε. (Ἀνοίγει ἓνα φουστὰ καὶ ἀμέσως χύνονται νομισμάτα χρυσᾶ.)

(Ἐπειτα συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τῆς Henriette Bazançon)

ΜΥΣΤΗΡΙΟΔΕΣ ΕΓΚΛΗΜΑ (ΜΓΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

Ἄλλοιμονον ἂν ἐγλοιστροῦσε μίαν στιγμὴν καὶ ἐπιπτεν ἐπὶ τοῦ πάγου ! Δὲν θάνηγειροτο πλέον, τὰ θηρία θὰ τὸν κατεξέσχίζαν...

Εἶχε σημάνην λοιπὸν ἡ τελευταία του ὄρα ; Τόσοι δοκιμασίαι, τόσοι κόποι καὶ τόσοι κίνδυνοι ἕως νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα, διὰ νὰ μὴ ἀρίση οὔτε ὀλιγα κόκκαλα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τῆς ;...

Ἄλλ' ἰδοῦ, ἡ ὄχλη τῆς λίμνης ἐνεφανίσθη μὲ τὰς πρώτας λάμψεις τῆς αὐγῆς. Ἡ βροχὴ εἶχε κοπάσῃ, καὶ ὅλη ἡ χώρα ἦτο σκεπασμένη μ' ἐλαφρὰν ὀμίχλην. Οἱ λύκοι ἐφώρων τὰρα κατὰ

τοῦ θύματος των, τὸ ὅποιον τοὺς ἀπέκρουε μὲ κοντακίεες, ἐνῶ ἐκεῖνοι ἀνταπεκρίνοντο διὰ τῶν ὀδόντων καὶ τῶν ὀνύχων.

Ἐξᾶφνα ὁ ἄνθρωπος προσέκοφεν εἰς μίαν κλίμακα... Ποῦ ἐστῆριζετο ἡ ἀνεμόσκαλα ἐκεῖνη ;... Ἀδιάφορον ! Ἐὰν κατῶρθανε νάναβῃ τὰς βαθμίδας τῆς, τὰ θηρία δὲν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ τὸν ἀκολουθήσουν, καὶ πρὸς στιγμὴν θὰ εὐρίσκετο ἐν ἀσφαλείᾳ.

Παραδόξως, τὸ κάτω ἄκρον τῆς κλίμακος ἐκεῖνης δὲν ἤγγιξε τὴν γῆν, ὡς ἂν ἦτο ἀπὸ κάπου ἀνηρητημένη, — ἀλλ' ἀπὸ ποῦ, ἡ ὀμίχλη δὲν ἐπέτρεπε νὰ διακρίνῃ κανεὶς...

Ὁ δραπέτης ἔδραξε τὰς δύο παραστάδας τῆς καὶ ἀνήλθε τὰς πρώτας βαθμίδας, (*) κατ' ἦν στιγμὴν οἱ λύκοι ἐπέπιπτον διὰ τελευταίαν φορὰν ἐναντίον του. Οἱ ὀδόντες των κατηνέχθησαν κατὰ τῶν ὑποδημάτων του, τῶν ὁποίων τὸ δέρμα ἐξεσχίσθη.

Ἐν τούτοις ἡ ἀνεμόσκαλα ἔτριζεν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔταλαντεύετο μαζὶ τὸ ἐπικινδύνως. Ἄλλοιμονον ἂν ἐκόπτετο καὶ κατέπιπτε !... Τώρα ὁ δυστυχῆς ἐκεῖνος θὰ κατεξέσχίζετο, θὰ κατεβροχθίζετο ζωντανός...

Ἄλλ' ἡ κλίμαξ ἀντέσχε καὶ ὁ ἄνθρωπος κατῶρθωσε νὰ φθάσῃ τὰς τελευταίας βαθμίδας, μ' εὐκινησίαν ναύτου ἀναβαίνοντος εἰς τὸν ἰστόν.

Ἐκεῖ-ἐπάνω ἐπρόβαλλεν ἡ ἄκρα μιᾶς παχειᾶς δοκοῦ, τὴν ὁποίαν εὐκόλως ἤμπορεσε νὰ καθάλλικεῦση.

Ὁ δραπέτης εὐρέθη οὕτω ἐξησφαλισμένος κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν λύκων, οἱ ὅποιοι ἐπηδοῦσαν κάτω ἀνίσχυροι περί τῆς κλίμακος, καὶ ἐξηντλοῦντο εἰς φρικτῆς οὐρλιασμάτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' Σλαῦος καὶ Σλαῦος

Ὁ δραπέτης λοιπὸν εὐρέθη πρὸς στιγμὴν ἀσφαλῆς. Οἱ λύκοι δὲν ἀναρριχῶνται εἰς τὰ δένδρα, ὅπως αἱ ἄρκτοι, θηρία ὄχι ὀλιγώτερον πολυπληθῆ καὶ ἐπιφοβα εἰς τὰ δάση τῆς Λιβονίας. Δὲν ἔπρεπεν ὁμως νὰ ξεθαρρέσῃ νὰ καταβῆ πρὶν ἤθελεν ἐξαφανισθῆ καὶ ὁ τελευταῖος λύκος, πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ συνέβαινε βεβαίως κατὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου.

Καὶ, ἐν πρώτοις, πῶς ἡ κλίμαξ ἐκεῖνη εὐρέθη ἐμπρός του καὶ ποῦ ἐστῆριζετο τὸ ἀνώτερον ἄκρον τῆς ;...

Τὸ εἶπαμεν : Ἐστῆριζετο ἐπὶ μιᾶς παχειᾶς δοκοῦ, καὶ ἡ δοκὸς αὕτη δὲν ἦτο παρά ἄξων, ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφύοντο ἄλλαι, τρεῖς ὅμοιαι κλίμακες — μὲ ἄλλους λόγους αἱ τέσσαρες πτέρυγες ἐνδὸς ἀνεμομύλου, ὑψουμένου ἐπὶ μικροῦ γηλόφου, πλησίον τοῦ μέρους

(*) Ἰσὲ εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 17.

ὅπου ὁ Ἐμπαχος τρέφεται ἀπὸ τὰ ὕδατα τῆς λίμνης. Κατ' εὐτυχῆ συμπτῶσιν ὁ ἀνεμόμυλος αὐτὸς δὲν εἰργάζετο καθ' ἦν στιγμὴν ὁ δραπέτης ἤμπορεσε νάναρριχθῆ εἰς μίαν τῶν πτερύγων του.

Ἐμενεν ἡ πιθανότης, ὅτι ἡ μηχανὴ θὰ ἐτίθετο εἰς κίνησιν τὴν αὐγὴν, ὅταν ὁ ἀνεμος θὰ ἐδυνάμονεν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει θὰ ἦτο δύσκολον νὰ σταθῇ κανεὶς ἐπὶ τοῦ ἄξωνος περιστρεφόμενου. Ἄλλως τε καὶ ὁ μύλωνας, ὅταν θὰ ἤρχετο νἀνοίξῃ τὰ πανιά του θὰ ἔβλεπε τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ἐπὶ τῆς διασταυρώσεως τῶν πτερύγων. Ἄλλὰ πῶς νὰ τολμήσῃ ὁ δραπέτης νὰ καταβῆ ;... Οἱ

λύκοι ἐξηκολοῦθον νὰ μένουν ἐκεῖ παρά τὸν γῆλοφον, ἐκπέμποντες ὀρυγᾶς, αἱ ὁποῖαι δὲν θὰ ἐβράδυναν νἀφυπνίσουν τοὺς ἀνθρώπους, τοὺς κοιωμένους εἰς τινὰς οἰκίας γειτονικάς...

Ἐν μόνον εἶχε νὰ κάμῃ : νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ μύλου, νὰ μείνῃ ἐκεῖ-μέσα ὅλην τὴν ἡμέραν, — ἐπὶ τῇ ὑποθέσει πάντοτε ὅτι ὁ μύλωνας δὲν διέμενεν ἐντὸς αὐτοῦ, — καὶ νάναμείνῃ τὴν ἐσπέραν διὰ νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον του.

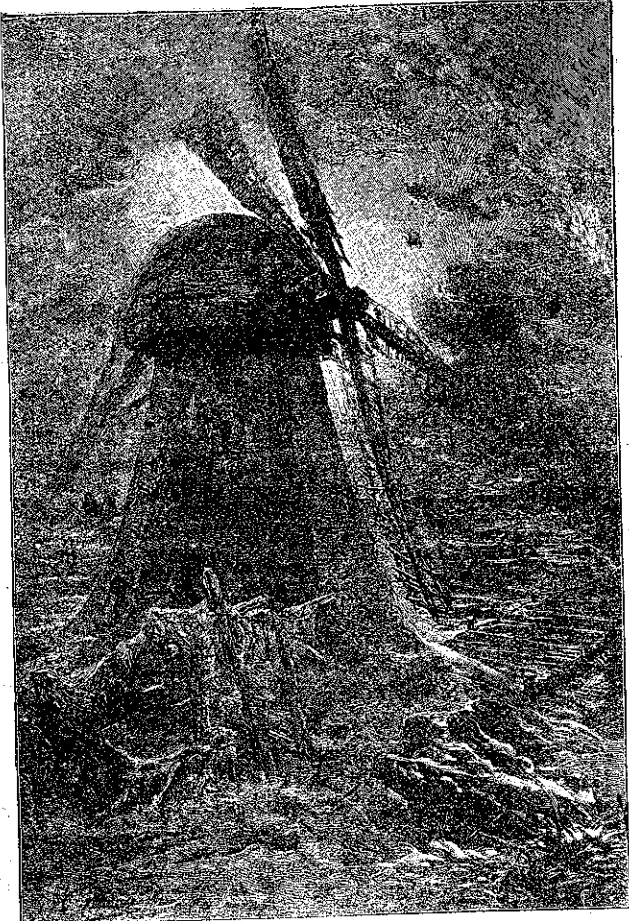
Οὕτω λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἔρπων ἐπὶ τῆς στέγης, ἔφθασεν εἰς τὴν θυρίδα, διὰ τῆς ὁποίας διήρχετο ὁ μοχλὸς ὁ δίδων τὴν περιστροφικὴν κίνησιν, τοῦ ὁποίου ἡ μακρὰ λαβὴ ἐκρέματο μέχρι τοῦ ἐδάφους.

Ὁ μύλος ἐκεῖνος, κατὰ τὸ ἐγγώριον σύστημα, ἐστεγάζετο ἀπὸ ἓν εἶδος τρόπιδος ἀνεστραμμένης, ἡ μᾶλλον ἀπὸ ἓν εἶδος κασκέτου χωρὶς κεραμίδι. Ἦτο δὲ κεραιρετῆ ἡ στέγη αὕτη, οὕτως ὥστε ὀλόκληρος ἡ συσκευή ἠδύνατο νὰ στρέφεται πρὸς τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀνέμου. Ἐπειτα ἐκ τούτου ὅτι τὸ κύριον οἰκοδόμημα, ἔβλινον, ἐστῆριζετο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπως νὰ φέρεται ἐπὶ καθετῶ ἄξωνος, ἀπὸς οἱ περισσότεροι τῶν ἀνεμομύλων τῆς Ὀλλανδίας, εἰσῆρχετο δὲ κανεὶς καὶ ἐξήρχετο διὰ δύο θυρῶν, τῆς μιᾶς ἀπέναντι τῆς ἄλλης.

Φθάσας εἰς τὴν θυρίδα, ὁ δραπέτης

κατῶρθωσε νὰ περάσῃ διὰ τῆς στενῆς ἐκεῖνης ὁπῆς χωρὶς πολὺν κόπον καὶ χωρὶς πολὺν θόρυβον. Εἰς τὸ ἐσωτερικὸν ὑπῆρχεν ἓν εἶδος ὑπερώου, τὸ ὅποιον διέσχίζεν ὀριζοντίως ὁ ἰσχυρὸς ἄξων τῶν πτερύγων, συνδεόμενος διὰ συμπλοκῆς τροχῶν πρὸς τὸ κάθετον στέλεχος τῆς μυλόπετρας, ἡ ὁποία εὐρίσκετο εἰς τὸ κάτω πάτωμα τοῦ μύλου.

Ἡ σιωπὴ ἦτο τόσο βραβεῖα ὅσον καὶ τὸ σκότος. Ὅτι τὴν στιγμὴν ἐκεῖνην δὲ εὐρίσκετο κανεὶς εἰς τὸ ἰσόγειον, τοῦτο ἐφαίνετο βέβαιον. Στενὴ καὶ ἀνώμαλος κλίμαξ, διήκουσα ἐλικουσιδῶς διὰ τοῦ ξυλοτοίχου, ἀποκαθίστα τὴν συγκοινωνίαν μὲ τὸ ἰσόγειον τοῦτο, τὸ

«Ὁ ἀνεμόμυλος αὐτὸς δὲν εἰργάζετο...» (Σελ. 29, στ. β')

ἔχον ὡς πάτωμα τὸ ἔδαφος τοῦ γηλόφου. Ἄλλ' ἦτο φρονιμώτερον νὰ μὴ κατέλθῃ ὁ δραπέτης ἀπὸ τὸ ὑπερῶον. Νὰ φάγῃ πρώτα καὶ ἔπειτα νὰ κοιμηθῇ, ἰδοῦ τί πρὸ παντὸς ἐχρειάζετο τώρα. Ἐξήντησε λοιπὸν ἐκεῖ καὶ τὰ τελευταῖα του τρόφιμα, ἕνεκα τοῦ ὁποίου ὤφειλε νάνανεώσῃ τὴν προμήθειάν του κατὰ τὸν προσεχῆ σταθμόν. Ποῦ καὶ πῶς ;... Θὰ ἔβλεπε...

Περὶ τὴν ἐβδόμην καὶ ἡμίσειαν, διαλυθείσης τῆς ὀμίχλης, ἦτο εὐκολον νὰ κατοπτεῦσῃ κανεὶς τὴν περιοχὴν. Τί ἐφαί-

νετο από την θυρίδα του μύλου; Δεξιά, μία πεδιάς βορβορώδης ως εκ της τήξεως των χιόνων, αύλακουμένη υπό απεράντου δρόμου, ο οποίος διεγράφετο προς δυσμάς, με συνεχείς κορμούς δένδρων, διότι διέσχιζεν ένα βάλτον, άνωθεν του οποίου έπταντο σμήνη ύδρουβιων πτηνών. Αριστερά εξέτεινετο ή λίμνη, με παγωμένη επιφάνειαν, εκτός του μέρους όπόθεν επήγαζεν ο Έμπαχος.

Έδω κ' εκεί ώρθούντο μερικάι πεύκαι και θρύς με πυκνόν φύλλωμα, έν αντίθεσι προς τας σφενδάμους και τας κλήθρας, αί όποιαί είχαν καταντήση σκελετοί.

Ο δραπετής παρετήρησεν έν πρώτοις ότι οι λύκοι, των όποιων δεν ήκούοντο πλέον αί όρυγαί, είχαν εξαφανισθή.

«Καλά, έσκέφθη, οι τελωνοφύλακες όμως και οι άστυνομικοί είνε πλέον έπίφοβοι από τά θηρία!... Δεν κρατιέμαι από την νύσταν. Άλλά πριν κοιμηθώ, πρέπει να κυττάξω πώς θά ήμπορέσω να φύγω έν ή περιπτώσει κινδυνεύσω...»

Η βροχή είχε παύση. Η θερμοκρασία είχαν ύψωθή όλίγους βαθμούς, πνεύσαντος άνέμου δυτικού. Άλλ' αυτός ακριβώς ο άνεμος δεν θά έκαμνε τώρα τον μυλωνά να θέση εις κίνησιν τον μύλον του;

Από την θυρίδα επίσης ήδύνατό τις να διακρίνη εις απόστασιν ήμίσεως βερστίου, μεμονωμένους τινάς οικίσκους, από τας στέγας των όποιων άνέθρωσκεν ήδη ο πρωϊνός καπνός. Εκεί άρεύκτως θά διέμενε και ο ιδιοκτήτης του μύλου...

Τότε ο δραπετής απέτολμησε να κατέλθη διά της στενής έσωτερικής κλίμακος μέχρι του ίσογειου. Σάκκοι άλεύρου ήσαν άραδιασμένοι τριγύρω εις την μυλόπετραν. Ο μύλος λοιπόν δεν ήτο έγκαταλειμμένος και θά ειργάζετο όταν ο άνεμος έπνεεν άρκετά ισχυρός ώστε να κινή τας πτέρυγας του. Έκ τούτου έπεται ότι ο μυλωνάς από στιγμής εις στιγμήν ήμπορούσε να έλθη...

Υπό τούς όρους τούτους, θά ήτο άνόητον να μείνη κανείς εις τό ίσόγειον, προτιμώτερον διε να επανήρχετο εις τό ύπερδον, διά να κοιμηθή όλίγας ώρας. Πραγματικώς, ο δραπετής άνήλθε πάλιν την κλίμακα, και ρίψας τελευταίον βλέμμα διά των φεγγιτών, έφθασεν εις τό ύπερδον, όπου μετ' όλίγον έκοιμάτο βαθύτατα.

Τί ώρα ήτο όταν εξύπνησεν; Η τέταρτη περίπου. Εφραγεν ακόμη καλά. Έν τούτοις όμως ο μύλος εξηκολούθει να κινήθη.

Κάτωθεν όμως, από τό ίσόγειον, ήκούοντο συνομιλία μερικων άνθρώπων, συζητούντων με κάποιαν ζωηρότητα. Οι άνθρωποι αυτοί είχαν εισέλθη εις τον μύλον ήμίσειαν ώραν πριν εξυπνήση ο δρα-

πέτης' εάν άνήρχοντο εις τό ύπερδον, θά τον άνεκάλυπτον.

Δέν εκινήθη διόλου. Έξηπλωμένος επί του πατώματος, έτεινε τό σός προς ό,τι έλέγετο κάτω.

Και άμέσως ένόησε ποιοι ήσαν οι συνομιλούντες και ποιον κίνδυνον διέφυγε— άν τον διέφυγε πραγματικώς και μέχρι τέλους...

Τρεις άστυνομικοί,— ένας ένωμοτάρχης και δύο χωροφύλακες,— συνωμίλουν με τον μυλωνά.

Την εποχήν εκείνην, ο έκρωσισμός της διοικήσεως των έπαρχιών της Βαλτικής μόλις ήρχιζε να έκτοπίζη τό γερμανικόν στοιχείον ύπερ του σλαυικού. Πολλοί ακόμη από τούς άστυνομικούς ήσαν γερμανικής καταγωγής. Μεταξύ αυτών διεκρίνετο ο ένωμοτάρχης Έκ.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΟΥΚΛΑ ΤΗΣ ΛΙΛΙΚΑΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Β'

Όταν έγύρισαν 'στό σπίτι, ή κυρία Λιλίκα εύρέθη πολύ στενοχωρημένη. Φαντασθήτε ότι ο μπαμπάς της, — που καμιά φορά του έρχονται κάτι ιδέες, μα τόσο παράξενες ιδέες! — έσκέφθη ναγόραση και να κρύψη 'στην τσέπη του, χωρίς να πη τίποτε της Λιλίκας, και την ώρα που αυτή ήταν προσηλωμένη στην Αύγουλα, ένα τόσο δά κουκλάκι, ένα μπεμπεδάκι, που του άρεσε πολύ.

Και της Λιλίκας πολύ θά της άρεσε τό μπεμπεδάκι αυτό, και αν ήταν μόνη της, θά τό έδέχετο με όλην της την καρδιά. Άλλά έλα που είχε την Αύγουλα! Η δέ Αύγουλα, παιδάκια μου, μόλις είδε τό κουκλάκι εκείνο, της κακοφάνηκε, δυσαρεστήθηκε πάρα πολύ και τραβήχθηκε προς τα όπισθεν με τέτοιαν κραμή, που αν δεν ήταν να την κρατή ή Λιλίκα, βέβαια θά έπερτε!

Πώς; ήταν λοιπόν ζηλιάρα ή κυρία Αύγουλα; Έτσι φαίνεται. Η μαμά της όμως δεν είχε κανένα δικαίωμα να την κατηγορήση γι' αυτό ή να την μαλλογή γι'ατί όταν από τό κουκλοπωλείον έγύριζαν μαζί εις τό σπίτι, ή Λιλίκα, χωρίς να φαντάζεται την έκπληξιν που της έτοιμάζεν ο κύριος μπαμπάς της, είπε της

Αύγουλας ότι θάγαπούσε μονάχα αυτή και 'στό σπίτι.

Η Αύγουλα, που έβρασίσθη εις αυτά τά λόγια, δεν είχε δίημο λοιπόν να δυσαρεστηθή και να θυμώση όταν είδε έξαφνα τη μαμά της μ' ένα μωρό 'στην άγκαλιά;

Άλλά τά πράγματα διωρθώθηκαν εύκολα. Η Λιλίκα έσκέφθη να στείλη τό μωρό σέ παραμάνα 'στην έξοχή, 'στό σπίτι της γιαγιάς της. Έτσι ή Ζηλιάρα Αύγουλα δεν θά τό ξανάβλεπε.

(Έπεται συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εις τό μάθημα της Γραμματικής:

Ο Αιδώσιμος:—Όταν ή λήγουσα είνε μακρά, ή προσοαληγούσα;...

Ο Μαθητής, έτοιμός:—Είνε μακρότερα.

Βοτάλη υπό του Γέρω-Καπετάνιου

ΑΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

ΚΑΛΑ Χριστούγεννα, παιδιά μου. Με ύγειαν, με χαράν και με γαλήνην να έορτάσετε την κοσμοσωτήριον ήμέραν!

Εις όσους έφύλαξαν καθαρά τά φυλλάδια του 1907 και θέλουν τώρα να τά δέσουν, συνιστώ τά ώραία Καλύματα διά χρυσόδεσμον του τόμου του 1907, περι των όπιων σας είπα εις τό προηγούμενον. Πωλούνται εις τό Γραφείον μου αντί όρ. 1,50, στέλλονται δέ και ταχυδρομικώς αντί όρ. ή φρ. γρ. 1,75.

Πρός ο Νικίον, ο νέος μου φίλος, μου γράφει τά εξής χαρακτηριστικά: «Λαμβάνω την τιμήν να συστήσω εις υμάς σαφώς έμαυτόν. Είμαι δεκαεξαετής και κατοικώ εις *** Έπειδή είμαι πτωχός, εργάζομαι εις έν βιβλιοδετείον να πορίζομαι τά προς τό ζήν. Ως γνωρίζετε, εις τό βιβλιοδετείον περιέρχονται άπαντα τά είδη των βιβλίων, μυθιστορήματα, διδακτικά, περιοδικά κτλ. Τάς ώρας του φαγητού άνεγίνωσκον πολλά βιβλία, πάντων τά έργα του Ίουλιου Βέρν κατέτρωγα άπλήστως... Άλλ' αφνης την προσοχήν μου προσείλκυσεν ένας τόμος της Διαπλάσεως, ο όποιος έμπειρίχη την Βοσποπούλαν... Δάκρυα έβρεξαν τούς όφθαλμούς μου, όταν άνέγνωσα τον ήρωϊκόν και ένδοξον θάνατον του φιλοπάτριδος εκείνου κορασιού και των πιστών συντρόφων της. Έκτοτε τό θνεϊρόν μου ήτο να γίνω και εγώ συνδρομητής εις τό τερπνόν εκείνο περιοδικόν... Φαντάζεσθε πλέον την χαράν του, όταν με τας οικονομίας του τό κατώρθωσε.

Ο φίλος μου Ένωσις ή Θάνατος μου γράφει: «Καθώς παρετήρησα, τό να ξεσπαθώση κανείς δεν είνε ούτε δύσκολον ούτε κοπιώδες πράγμα. Μερικά μόνον λέξεις προς φίλον τινά προφερόμεναι, άρκουν ύπως πείσουν τούτον να έγγραφη συνδρομητής σου. Μόνον αί λέξεις εισήλθεν εις τό τριακοστόν έτος άρκουν όπως τά πάντα καταβάλλουν...» Τό έδοκιμάσατε και σεις;

Ο Ναπολέων Βοναπάρτης είδεν εις τον ύπνον του, ότι έλαβε τό φυλλάδιον με τ' Αποτελέσματα της Κυριακής και ότι ούτε λόγος είνετο περί της άπαντήσεώς του. «Να ιδής που θά βραβευθής!» τή είπεν ο αδελφός του, προς τον όποιον διηγήθη τό όνειρον. Και ώ του θαύματος! Την ίδιαν ήμέραν λαμβάνει τό φυλλάδιον και βλέπει ότι έπήρε Α' Βραβείον εις την Κυριακήν!... Τότε ύψωσε τας χείρας προς τον ουρανόν και ηύχθη όλοψύχως να έορτάση ή αγαπητή του Διαπλάσις και την έκαινοτακτηρίδα της. Αμήν!

«Βλέπω ότι τό Δημοψήφισμά μας παίρνει και δίνει—μου γράφει ο Πλοταρχος Νέμος.—Καλέ αυτό έγινε είδος βουλευτικων έκλογων με περιοδείας, με προκηρύξεις και όλα τά παρεπόμενα. Έγχε δικαίον μίαν φοράν, κατά τό 1897, ο τότε Δόν Κιχότης να προμαντεύση ότι θά είνετο μίαν φοράν όπως έγινε σήμερα. Αν θέλετε άνοίξατε την σελίδα 127 του τόμου του 1897 και θα τό ιδήτε.»

Έκαμες πολύ καλά, Σεντισμένη Έλληνίς, να πάρης ψευδώνυμον διά να δοκιμάσης τας δυνάμεις σου. Έλπίζω ότι ή πρώτη σου ώραία επιστολή θά έχη ακόμη ώραιότεραν συνέχειαν. Άλήθεια, δεν είνε κρίμα εις μίαν τόσο μεγάλην και πλουσίαν ελληνικήν παροι-

κίαν να έχω τόσοσν όλίγους συνδρομητάς; Έχεις εύρδ στάδιον ξεσπαθώματος,—δ' θελήσης μάλιστα να σε βοηθήση όλίγον και ο μπαμπάς.

Τά εξής από την χαριτωμένην επιστολήν της Αθήνης: «Από χθες τό πρωί ή βροχή κτυπά μόνοντα και μελαγχολικά τά τζάμια... Δέν ήξευρα τί να κάμω γιά να περάση ή ώρα. Δέν φαντάζεσαι τί ένοχλητικός πού είνε 'στά νησιά μας ο σιροκο-λεβάντες. Άλλ' είνε καλό ο Δραπέτης του Βέρν, που με πήρε γιά λίγο μαζί του 'στους πάγους και 'στά χιόνια του βορρά. Έπειτα και ή τελευταία σελίς είνε μιά απόλαυσις με τας έκλογικας άγγελίας. Άλήθεια, ο Έλλην γεννιέται γιά έκλογίς. Πόσοι πατέρες του Έθνους θά εζήλευαν τον προεκλογικόν άγώνα του Μαργαρωμένου Βασιλιά!...»

Πολύ ώραίας επιστολάς μου έγγραφαν αύτην την έβδομάδα και οι εξής: Ένδοξος Έλλην, Δυστυχής Υπαρχίς και Γαλανόλευκη Σημαία.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οδδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή άνανεούται άν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος (φρ. 1.) Τά εγκρινόμενα ή άνανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1908. Όσα συνοδεύονται από α, άνήκουν εις άγόρια, και δσα από κ. εις κορίτσια.]

Νέα ψευδώνυμα: Ένδοξος Έλλην, α. (Δ. Γ. Ε.) Ένότης Έλληνικής Φυλής, α. (Τ. Γ. Ρ.) Δουξ της Αχαΐας, α. Ίδομενείς, α. (+++) Χιόνι του Ταυρέτου, κ. Αγκάθι, κ. Φιλελεύθερος Έλληνίς, κ. (Ε. Ε.) Ουελλώδης Οθραγόν, α. (Δ. Ν. Π.) Φοίβος, α. (+X=) Άστρον της Τριπόλεως, κ. Αύροφλήτος: Ηώς, κ. (Α. Κ. Δ.) Μονάκριβη Ξανθούλα, κ. (Ο. Π. Α.) Χιακός Διμή, α. (Αγ. +) Γαλανόλευκον Δάβαρον, α. (Δ. Μ.) Μικρός Λάκων, α.

Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Έλληνική Θεότης, κ. Αήθη, κ. Αμαρύλλις του Ζαλόγγου, κ. Παιησιώτισσα Πυργοδέσποινα, κ. Αίτρις του Ωραίου, κ. Ναύαρχος των Αστακων, α. Μαργαμένη Γαζία, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

[Προτεινόνται μόνον οι έχοντες ψευδώνυμον ισχύον διά τό έτος τούτο, προς τούς έχοντας ψευδώνυμον επίσης ισχύον διά τό έτος τούτο. Προτάσεις με όνόματα, ή με ψευδώνυμα κατηγορημένα, δεν δημοσιεύονται.]

Μικρά Μυστικά επιθυμούν ν' ανταλλάξουν: ή Κόμησα της Φουλλαντίας με τό Διαβολάκι.—ο Κόμης Κάτιτι με τον Βασιλέα των Χρυσανθέμων.—το Γαλανόλευκον Κίμα με την Ηρωίδα του Μεσολογγίου και Ρέμβην.—ο Γέρω-Καπετάνιος με τό Ταπεινό Γίασεμ, Μαργαμένη Φύσιν, Χαίρες Λευθεριά και Γεροντοπαλήφαρο.

Η Διαπλάσις άσπάζεται τούς φίλους της: Μαργαμένη Γαζίαν (εύχαριστώ πολύ διά τό ώραίο δελτάριον). Ρυολέτιον (εύχαριστώ θερμώς διά τας ώραίας εσχάς, καθώς και τον πατέρα σου) Πλοταρχον Νέμον (ή εδγέτηρος επιστολή σου με κατεγοήτευσε) Γλυκειάν Έλλάδα (πολύ μ' εύχαρίστησεν ή κομψή επιστολή σου με τά αιγυπτιακά νέα) Γαλανή Έλληνοπούλαν (ώραϊον τό ποιηματάκι σου, άλλα καθώς γνωρίζεις, ποιήματα συνδρομητών μου δεν δημοσιεύω) Άρμα του Φοίβου (και οι ιδικοί σου στίχοι ώραϊότατοι) Χιακόν Λιμένα (πως να παραγορηθής... είνε τόσοσν φοβερόν!) Κόμησαν της Φουλλαντίας, Γέρω-Καπετάνιον (με συνεκίνησαν πολύ αυτά που μου γράφεις: έτσι θέλω ναγαπάσθε και να βοηθήτε ο ένας τον άλλον) Βασιλέα της Νυκτός, Αύροφλήτον Ηώς (εύχαριστώ διά τας ενεργείας και περιεμένο τάποτελέσματα) Ουελλώδη Οθραγόν (κατενθουσιασμένον «που εδάλαμεν φέτος και μυθιστόρημα του Βέρν

και μάλιστα μεταφρασμένον από τον κ. Φαίδωνα») Παλαιόλογον τον ΙΓ'. (μπαράδο του λοιπόν!) Ίδομενία (δι' όλα αυτά σε πληροφορεί λεπτομερείστατα ο «Οδηγός του Συνδρομητού», ο όποιος εδημοσιεύθη εις τό 1ον φύλλον) Παρισίον Άριστοκρατήν (που τις εξετρώπωσε τόσοσν άγγελλίς! άφού έγέλασα πολύ με την πρωτότυπον αύτην συλλογήν, την παρέδωσα εις τον Άνανιαν, κατά την επιθυμίαν σου) Έλχιδά (βραβείον ξεστειλά) Μουσητήν Απάλλωνα και Προσφιλή Ανάμνηον (που τόσοσν φορές επήγγαν εις τό Ταχυδρομείον να έρωτήσουν αν ήλθε τό φύλλον, ώστε όλίγον έλειψε να τούς τις βρέξουν!) Χρυσό Αγγελιοδί (χαριτωμένον τό γραμματάκι σου) Φώς της Νυκτός (εύχαριστώ πολύ διά τό γενναϊόν ξεσπάθωμα) Ρόδον της Δέσβου (να υπογράψης ελληνικά και αν από την συνήθειαν υπογράψης κάποτε γαλλικά, εμπορείς εξαίρετα να τό σβύσης και να υπογράψης παρά κάτω, όταν υπάρχη καλή θέλησις, όλα κατανικώνται) Άστρον Εσπεριόν (αλληγημάτα) Ξενοπούλου εστάλησαν) Έθνικόν Έργοισμόν, κλπ. κλπ.

Εις όσας επιστολάς έλαβα μετά την 19 Δεκεμβρίου, ούκ αντήστω εις τό προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αί λύσεις δεκται: εξ Αθηνών και Πειραιώς μέχρι της 31 Δεκεμβρίου εκ των Έπαρχιων μέχρι της 17 Ιανουαριου εκ του Έξωτερικου μέχρι της 31 Ιανουαριου.

[Ο χάριτις των λύσεων, επί του όποιου δέν αν γράφομαι τας λύσεις των οι διαγωνιζόμενοι, πωλείται εν τώ Γραφείω μας εις φακέλλους, άν έναςτος περιέχει 20 φύλλα και τιμάται φρ. 1.]

24. Λεξιγράφος. Σύνδεσμος καθάλλικευει Σ' ένα άλογο καλό, Και φιλόσοφος προβάλλει Που τόν λέγουν κυνικό.

Έστάλη υπό του Μικρού Δόγη

25. Αναγραμματισμός. Τό κίμα εγώ φωτίζω Ως έγω αν μαρτίσας, Και κίμα στεφανώνω Αν μιν αναγραμματίσας.

Έστάλη υπό του Κυανολέσκου Λαβάρου

26. Αίνιγμα. Είδος φυτού είνε τάρσενικόν μου Πόλις ελληνική τό θηλυκόν μου.

Έστάλη υπό του Ζουελοπόδου

27. Δικτυωτόν. 1.—Τό πρώτον μου είνε βασιλεύς άρχαίος της [Περσίας. 2.—Τό δεύτερον μου ποιητής μεγάλος της [Γαλλίας. 3.—Μιά Νηρηΐς 'στό τρίτον μου να έμβη και [τροθώνει. 4.—Και γυναικείον όνομα τό σχήμα συμπλη- [ρώνει.

Έστάλη υπό της Ημέρας της Έλευθερίας

28. Απροδόκητον. Πότε τό ένα λέγεται δύο;

Έστάλη υπό της Νύχης

29—33. Μαγικόν Γράμμα. Τή ανταλλαγή ενός γράμματος εκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ενός συμφώνου, πάντοτε του αυτού, να σχηματισθούν άλλα τόσαι λέξεις:

φοιτής, ραίνο, εΐρα, ψέμμα, βίος

Έστάλη από τό Μικρό Διαβολάκι

